

Op 20 november was de tekst 1 Kor.12:9 - in de serie gaven van de Geest, charismata.
We hebben gezongen: Psalm 103:1,3, Gezang 299:1,2,7-10, Opwekking 347, 464, 594, 629 en 640, Opw kids 31

De gave van genezing... Als die echt bestaat, waarom zijn er dan nog zieken en zelfs doden in de gemeente van Christus? Waarom organiseren we dan niet in iedere gemeente genezingsbijeenkomsten?
Voor zieken in ons midden is het soms best lastig om de grote woorden mee te zingen, vooral de uitbundige uit de Opwekkingsbundel. Blijdschap en liefde en jubel liggen er niet altijd dik bovenop en fysieke aanduidingen (ik hol naar U toe) zijn soms gewoonweg onmogelijk.

Wat heeft Paulus bedoeld met die gave van genezing? Komt dat nou zomaar uit de lucht vallen?
Het is opvallend dat Paulus deze gave, net als de andere overigens, inkadert in het beeld van het Lichaam van Christus. Gaven zijn er niet om mee te pronken, maar juist om mee te dienen (vers 5).
Nu is dit gegeven in verband met genezing extra interessant.
Een belangrijk kenmerk, misschien het belangrijkste, van ziekte is: vereenzaming, isolement. Buiten het arbeidsproces en het sociale leven.
In zuidelijke culturen wordt dat open en bloot erkend: de lamme en blinde zitten langs de weg, aan de kant geschoven. Maar ook bij ons kan een zieke overal buiten komen te staan. De voorzieningen die er zijn kunnen dat niet voorkomen, soms juist eerder benadrukken.

Zo bezien is het des te belangrijker, dat je de gave van genezing niet los maakt van het Lichaam. De patiënt moet er bij gehouden worden – als het moét zelfs doordat iemand uit de groep genezende gaven kan aanspreken.

Dit is voorzichtig gesteld. Omdat Paulus dat zelf ook doet.

De minder vrije bijbelvertalingen geven terecht in meervoud weer: **genadegaven van genezingen**.

Bij andere gaven kun je zeggen, enkelvoud: iemand heeft die en die gave (bijvoorbeeld van kennis) gekregen. Niet dat dat dan een vanzelfsprekend 'gegeven' is, want ook zo'n gave blijft een geschenk. Maar kennis is normaal gesproken niet iets wat je de ene dag hebt en de andere dag weer kwijt bent.

Bij genezing ligt het dus genuanceerder. Daar betreft het losse **gaven van genezingen**. Nu hier, dan daar. Nu bij deze, dan bij die.

Paulus beschikte meermalen over de gave om mensen te genezen (Hand.14,20,28), maar het komt ook voor dat hij iemand ziek moet achterlaten (2 Tim.4) of gewoon iets genezends voorschrijft (1 Tim.5). Ook voor zichzelf kreeg hij niet altijd genezing (2 Kor.12).

Zelfs Jezus, die de Geest van God niet met mate had, kon alleen daar genezen waar Hij kracht van de Heer (Luk.5:17) ervoer.

Blijkbaar is er nog niet altijd en overal genezing van God te claimen.

Wel waakt God over de heling en heelheid van het Lichaam van Christus. Hij geeft gaven die erop gericht zijn om dat mogelijk te maken. Soms zelfs gaven van genezingen.

Gesprekspunten:

1. Heb je iets geleerd van deze Keek?
2. Gebedsgenezers – geeft God die?
3. Gaven van genezing – geeft God die in ons midden?
4. Als gemeente, de gezonden en de zieken, wil je streven naar eenheid en welzijn van het Lichaam:
  - a. Hoe sta je tegenover uitbundige samenzang, als je denkt aan de zieke aanwezigen?
  - b. Hoe sta je er tegenover om zieken te bedenken, met een bezoek of een andere attentie?
5. Als een zieke in ons midden niet geneest, is daar dan mogelijk nog iets goeds in te ontdekken?
En kan de totaalboodschap van 1 Kor.12 dan nog tot zijn recht komen?